

- виховує дітей самим життям, а не готує дітей до життя;
- є діалогічною, а не монологічною;
- йде шляхом творчості й інновацій, тому далека від консерватизму, а не зайнята узагальненням "практики", результати якої, в якості наукових цінностей, повертаються знову до практики;
- вважає основою духовну субстанцію, а не аксіоматичною основою є "емпіричний матеріалізм"[2].

Все це цілком задовольняє Нову українську школу, метою якої як раз і є всебічний розвиток, виховання та соціалізація особистості, яка усвідомлює себе; здатна до життя в суспільстві взаємодії з природою, без шкоди для останньої; має прагнення до самовдосконалення і навчання впродовж всього життя, готова до свідомого життєвого вибору та самореалізації, трудової діяльності та громадянської активності [3].

Отже, гуманістична педагогіка Ш.О. Амонашвілі відрізняється від авторитарної педагогіки своїм толерантним відношенням до особистості учня. А ідеї гуманістичної педагогіки є вкрай необхідними для гармонічного та правильного функціонування Нової української школи. Адже Шалва Олександрович Амонашвілі є по-справжньому великим педагогом і його вклад в розвиток навчання непомірно великий.

Список використаної літератури

1. Амонашвілі Ш.О. Школа життя / Пер. з рос. – Хмельницький: Подільський культурно-просвітницький центр ім. М.К. Реріха, 2002. – 170 с.
2. Амонашвили Ш.А. Педагогическая симфония. – М.: МЦР, 2002. – 672 с.
3. Проект Закону України "Про освіту" №3491-д від 04.04.2016

Наталія Ільченко

РОЗВИТОК ТА ПІДГОТОВКА ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

В умовах євроінтеграційних процесів український уряд взяв напрямок на стрімке реформування багатьох галузей діяльності. Реформи спрямовані на те, щоб відповідати вимогам європейського стандарту, покращити конкурентоспроможність як на вітчизняному, так і на європейському ринку. Важливе місце у євроінтеграційних процесах займає реформування освітньої галузі, зокрема подальший розвиток системи підготовки педагогічних кадрів.

Актуальність статті полягає у розкритті важливості якісної підготовки педагогічних кадрів з урахуванням розгалуженої мережі вищих навчальних закладів, оновленні і поліпшенні змісту освіти, що ґрунтується на компетентнісному підході.

Метою статті є теоретичний огляд особливостей підготовки майбутніх педагогічних фахівців до учительської діяльності в контексті євроінтеграції.

Підняття рівня педагогічної освіти України – одне з найактуальніших питань сучасної політики в гуманітарній сфері. Тому, за цих умов відбувається стрімке реформування навчальних програм в українських педагогічних закладах освіти, які безпосередньо займаються підготовкою нових високопрофесійних кадрів.

На думку Г.І. Ковтун, подолання існуючих проблем та розбіжностей у функціонуванні національної та європейської систем педагогічної освіти вимагає всебічного вивчення досвіду підготовки педагогічних кадрів у країнах Європи та його використання для підвищення ефективності професійного становлення вчителів в Україні [4, с. 331].

Розвиток педагогічної освіти України та її інтеграція в європейський освітній простір базуються на засадах відповідних нормативних документів. Перш за все це Конституція України, а також Болонська декларація, закон України «Про освіту», Національна доктрина розвитку освіти, закон України «Про вищу освіту» та інші [5].

Невідкладним завданням педагогічних навчальних закладів в умовах євроінтеграції є поступове підвищення рівня кваліфікації випускників, задля покращення якості освіти, що зазначено в Законі України «Про вищу освіту». Відповідно до положень даного нормативного акту, педагогічні

працівники підвищують кваліфікацію та проходять стажування в Україні і за кордоном. Результати підвищення кваліфікації та проходження стажування враховуються:

- під час проведення атестації педагогічних працівників;
- під час обрання на посаду за конкурсом чи укладення трудового договору з науково-педагогічними працівниками [1, с. 60].

О.Є. Антонова відмічає, що фундаментальна теоретична та практична підготовка допомагають майбутньому вчителю осмислювати сутність педагогічних явищ та закономірностей формування особистості; визначити стратегію і тактику практичних дій при розв'язанні кожного з педагогічних завдань; переводити теоретичні ідеї у площину практичних дій [2, с. 1]. В процесі навчання у педагогічному вищому навчальному закладі формуються вищевказані якості майбутнього вчителя.

«Зі свого боку, європейські вищі навчальні заклади взяли на себе завдання та головну роль у створенні Європейського простору вищої освіти, у тому числі виходячи з основоположних принципів Болонської університетської хартії 1988 року. Надзвичайно важливим є те, щоб незалежність і автономія університетів забезпечували постійну адаптацію систем вищої освіти і наукових досліджень відповідно до нових потреб, вимог суспільства та розвитку наукових знань» [3].

Отже, зміни в змісті педагогічної освіти, які передбачають гуманітаризацію, гуманізацію і диференціацію молодого спеціаліста складають основу для формування вчителя нового покоління. Подальшої уваги та удосконалення потребує питання зміни ходу та характеру підготовки, що має на меті розвиток критичного мислення та формування якостей (умінь і навичок) задля готовності до подальшої роботи в школі.

Список використаної літератури

1. Закон України «Про вищу освіту» ВВР, 2014, № 37, 38, ст.2004 (Стаття 60).
2. Антонова О.Є. Технологія вивчення загальних основ педагогіки // Технології професійно-педагогічної підготовки майбутніх учителів: Навчальний посібник / За заг. ред. О.А. Дубасенюк. – Житомир: Житомир. держ. пед. ун-тет, 2001. – 253 с.
3. Болонська декларація [molod.sumy.ua/bolonskyi-protses].
4. Ковтун Г.І., Мартиненко О.В. Реформування вищої педагогічної освіти України в умовах євроінтеграції//СДПУ ім. А.С.Макаренка/2015.
5. Поліщук Л.П. Підготовка вчителя в умовах європейської інтеграції // ЖДУ ім. Франка, Житомир, 2007. [zavantag.com/docs/2053/index-37074-1]

Ольга Барш

РОЗВИТОК І ПЕРСПЕКТИВИ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Сучасна освіта в Україні проходить процес модернізації, спрямованої на демократизацію та гуманізацію суспільства, на необхідність впровадження інноваційних підходів і технологій у навчанні. Інклюзія та інтегрування дітей з особливостями психофізичного розвитку в загальноосвітній простір є одними з основних тенденцій розвитку освіти, що відповідає пріоритетам державної політики, окресленим у «Національній стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року» та підтриманим низкою законодавчо-нормативних документів.

Визнана багатьма країнами світу, інклюзивна форма навчання є однією з найперспективніших щодо навчання дітей з особливими потребами. Інклюзивна освіта – це система освітніх послуг, що базується на принципі забезпечення основного права дитини на освіту та права навчатися за місцем проживання в умовах загальноосвітнього закладу. Отже, для забезпечення рівних можливостей доступу до якісної освіти інклюзивні навчальні заклади повинні адаптувати програми й плани, форми й методи навчання та ресурси до індивідуальних потреб дітей з особливими освітніми потребами.

Міцним підґрунтям сучасної системи освіти є Конвенція про права людини, підписана 4 листопада 1950 року країнами-членами Ради Європи, основою на Загальній декларації прав людини, проголошеної Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 10 грудня 1948 року. Даний документ окреслює справжні засади справедливості та миру у всьому світі, які можна досягти за допомогою політичної демократії, спільному розумінню та дотриманню прав людини [5].